HACER DERELİCAN
RAHATLAMA VE UYKU TERAPİSTİ

İÇİNDEKİ SESİ DİNLE

Kâinat, eşsiz bir müzikal. Can kulağı ile dinle...

Hayat

İÇİNDEKİ SESİ DİNLE

© 2024, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-464-2
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 761
Başarı Dizisi : 142
Kitabın Adı : İçindeki Sesi Dinle
Yazarı : Hacer Derelican
Yayın Koordinatörü : Erol Şahnacı
Editör : Sevgi Korkut
Kapak Tasarım : Enis Ak
İç Tasarım : Vildan Ekşi
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2024
Baskı ve Cilt : BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38
Bakırköy / İstanbul
Tel: 0212 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

HACER DERELİCAN

İÇİNDEKİ SESİ DİNLE

Hayat

Hacer Derelİcan

Hacer doğduğu günden beri bir arayış içinde... Ne bulduğunu bilmiyor ama bu yolda olmayı çok seviyor. Her gün mutlu çünkü Yaradan her gün, onu aradığına bir adım daha yaklaştırıyor. Bu yüzden çok okuyor… Kitapları... En çok da kâinatı…

Ağaçları çok seviyor. İsimlerini aklında tutamasa da yapraklarını eline alıp sevmeyi, okşamayı… Bir nefes alabilmesi için her saniye görevde olduklarından dolayı da minneti en çok yapraklara, şükrü Yaradan'adır.

Kitap okumayı, seyahat etmeyi, çocuklarla çocuk olmayı ve yaratılmış her şeyi keşfetmeyi çok seviyor.

Evli, mutlu ve üç melek ona "anne" diyor.

İletişim bilgileri:

Mail: h.derelican@gmail.com

Instagram: @rahatlamaterapisti

Facebook: Entspannungs und Schlaftherapeutin Hacer Derelican www.hacer-derelican.de

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ **9**

BİRİNCİ BÖLÜM

Doğaya Bakarak Tefekkür 13

İKİNCİ BÖLÜM

Dine Bakarak Tefekkür 73

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayatın İçinde Tefekkür 99

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nefis Mertebeleri 211

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yanlış Telkinler 219

ALTINCI BÖLÜM

Ramazan Ayı Dualarım 235

Her bilgi bir tohumdur.
Zamanı geldiğinde filizlenir,
büyür ve meyve verir, yiyenlerin bedenine
ve ruhuna şifa olur.
Bu kitapta yazanlar da tohumdur.
Filizlenmek için sabırla vaktini bekler.
Meyveniz bol olsun.

İthaf

Özüme ithafen…
Özümüze ruhundan üfleyen
Rabbimize şükürle…

ÖNSÖZ

İlk söz zordur… Ama onu söyleyince de gerisi gelir. İçimde çağlayan bir ırmak var. Artık içime sığmıyor, taşmak istiyor. Beni yerimde durdurmayan işte bu ırmak. Nereye akacağı belli değil. Öyle çılgın ki durdurmak imkânsız. Ama içinde öyle bir güç var ki engel tanımıyor. Önüne çıkanları, kendiyle birlikte sürüklüyor. Aslında bu herkesin içinde var, bunu duyabilmek için dış seslerden uzaklaşıp içe dönmek gerek.

Ben ne kadar kitap okuduysam, eğitim aldıysam, doğada gezdiysem, bu ırmağın sesini daha çok duydum ve bu ses günün birinde çığlıklara dönüştü. Ben bu sese kulak verdikçe, duyduğum sesin okyanustan geldiğini fark ettim.

Her su damlası, okyanusa kavuşmanın hayali ile yaşar.Suyun içindeki her bitkinin bir görevi olduğu gibi, biz de kodlanarak gönderildik dünyaya.

İç sesimize yoğunlaştıkça görevimizin bilincine varıyoruz. İç sesimiz derken içimizin en derinlerinden gelen Rabbimizin bize ilham ettiği o sesi duymaktan bahsediyorum.

Bir de bize vesvese vermeye çalışan olumsuz ses var, ondan bahsetmiyorum. Rabb'im her kulunu farklı bir fıtratta yaratmış. Bunu öğretmek için İslam'ın ilk emri ile "Okumak gerek. Ama Yaradan Rabb'inin adıyla okumak… Okudukça nakış nakış işlenen ve serpilen ruhlar, Rabb'imin engin ilminde fıtratını keşfedip yaratılış gayesi için okyanusa açılıyor. Okyanus Rabbimizdir. Biz ise bir damla. Damlanın okyanusa kavuştuğu an da Vuslat'tır…

"Bir saat tefekkür, bir sene nafile ibadetten daha hayırlıdır." Bu hadis-i şerifi ergenlik yıllarında okuduğum günden beri tefekkür, hayatımın bir parçası oldu. Ve anladım ki, hayat bir anlam arayışı, şahit olma yolculuğu ve tefekkür de bunu bize kolaylaştıran en güzel yöntemmiş. Bakmak, baktığın yerde Rabb'ini görmek… Yaradılmış ile Yaradan arasındaki sır perdelerini tek tek aralamaya niyet etmek... Bu yolculuklar esnasındaki hislerimi, düşüncelerimi paylaştım bu kitapta… Yolu seviyorum çünkü an-ı seyyalede bizi yolcu eden Yaradan'ı çok seviyorum.

Bu yolculuğumda hep yanımda olan sevgilim Ömer'e, can yoldaşlarım tefekkür ufkumun sınırlarını aşmamda yardımcı olan evlatlarım Recep Said, Yiğit Hamza ve Vuslat'a şükranlarımı sunuyorum. Onlardan çok şey öğrendim. Yetişkinlerin öğreteceklerinden ziyade evlatlarının temiz zihinlerinden gelecek taze bilgilere çok daha fazla ihtiyaç olduğunu bana bizzat tecrübe ettirdiler, elhamdülillah. Onları bana emanet edene şükrüm sonsuz.

Kitabın son hâline gelmesi için aylardır benimle sancı çeken, değerli vaktini bu eser için harcayan sevgili Şehnaz Turunç'a en derin muhabbetlerimi sunuyorum, çok teşekkür ederim, var ol kardeşim.

Hatalar bana, gördüğüm mükemmel sanat ve tüm etki Yaradan'a aittir. Bana şifa olan size de şifa olsun.

Not: Çok derin duygular içerir. Derin suları seven ruhumun halleri inişli çıkışlıdır. Denizin dalgalarına göre savrulan duygularım seni de birazcık sarsabilir.

Ben korkmak yerine sörf yapmayı seçtim.

Dalgaları sevenler, sörfe hoş geldiniz.

Hacer Derelican

2024

BİRİNCİ BÖLÜM
Doğaya Bakarak Tefekkür

Doğa

Ne çok severim çiçeği, böceği seyretmeyi. Doğa ile iç içe olmayı, doğanın resmini çekmeyi… Çünkü bütün manzaralar filtresizdir. Allah'ın filtresinden daha güzeli olabilir mi?

Doğadaki her varlığın sükûnet içinde işlerine odaklanması beni hayrete düşürür. Yaptığımız işleri sekinet ve teenni ile yapmamız gerektiğini bizzat gösterirler. Sen hiç acele eden bir bitki veya hayvan gördün mü? Ama insan özellikle de hız çağı sayılan bu zamanda çok aceleci davranıyor. Aceleciliğin uzun vadede hastalıklara sebebiyet verdiğini de söylemek isterim.

Düşünceleri toparlamak için, maruz kalınan stresin azalması için olduğun ortamdan uzaklaşman lazım. Beynin odaklandığı noktadan yönünü çevirmek gerekir. Atalarımız bu yüzden "Tebdili mekânda ferahlık vardır." demiştir. Bunu her uyguladığımda ne kadar doğru olduğunu yeniden teyit ediyorum elhamdülillah… Tatilden bahsetmiyorum, size en yakın ormana gidin, parklara, nehir, deniz veya göl kenarına, hayvanın, bitkinin, ağacın

olduğu, yakında neresi varsa oraya gidin, bakın ve kendinizdeki değişikliği deneyimleyin…

Temaşa etmeye doyamadığım güzellikler. Niyazi Mısrî'nin dizelerinde olduğu gibi: *Haktan ayan bir nesne yok... İşte doğa bize baktığımız her yerde Rabbimizi görmeyi öğretiyor.* Mesela deniz… Deniz, nehir veya göl kenarları huzurludur, ummana açar gönülleri. Her damlaya baktıkça okyanusu görürsün. Genişlik, ferahlık verir. Denize baktıkça kendini özgür hissedersin. Ruhunun zincirleri kırılır, ufkun açılır. Her gördüğüm mavi de bana denizi çağrıştırıyor, bu yüzdendir maviye olan sevdam. İşim icabı çok konuşuyorum, ormanda susma hakkımı kullanıp tabiatı dinliyorum çünkü tabiat insanla konuşuyor. Tabiat da insan gibi, kim onu dinlerse ona açıyor, içindeki hikmet bohçasını... Biz de dinlemeyenlere içimizi açmıyoruz değil mi? Duymak için susmak lazım…

Bu yüzden Yaradan iki kulak, bir ağız vermiş, dinlemek çok önemli.

Doğa gezileri, beden ve ruh uyumunun en güzel yaşandığı yerlerdir.

Yaratılmış her şey birbirine iyi gelmek için tasarlanmış sanki.

Subhanallah…

Doğayla İç İçe Olmak İnsana Ne Kazandırır?

Maddeler hâlinde bakalım. Doğada olmanın önemini böylece daha iyi anlayacağız.

İlk başta insana sabretmeyi öğretir, istediğimiz şeylerin bizim istediğimiz zaman değil, vakti geldiğinde ve olgunlaşma zamanı tamamlandığında oluştuğunu öğretir.

Her bitkinin büyüme ve meyve verme zamanı farklıdır. Birinin verim zamanı başladığında diğerinin bitmiş olabilir. İnsan da öyledir. Herkes fıtraten farklıdır, her birini bu farklı meziyetler ile olduğu gibi kabul etmezsen, olumlu meziyetlerinden de faydalanamazsın.

Her bitkinin ihtiyacı olan su miktarı farklıdır, biri çok su isterken diğerine fazla su verildiğinde ölür. İnsan ilişkilerinde de birine çok sevgi gösterdiğinizde ilişkiniz huzur dolar, diğeri de çok sevgi gördüğünde daralır, kendini sıkışmış hisseder. Yani böyle durumlarda ölçülü sevmek, duyguları yönetmek gerek.

Verici olmayı ve bereketi en güzel doğa gösteriyor insana. Bir ağaç meyve verirken bir gül etrafına nasıl huzur ve mutluluk dağıtıyor. Dağıttıkça azalmadığını bilakis çoğaldığını bitkilerden öğreniyoruz.

Toprakla temas ettiğimiz anda toprak bedenimizdeki negatif enerjiyi alıp, yerine pozitif enerji yüklüyor. İnsanında yaşadıklarını içinde dönüştürme yeteneği var. Topraktan kötüyü iyiyle takas etmemiz gerektiğini öğreniyoruz.

Doğadan öğreneceğimiz en önemli şey ise faydalı olanı yetiştirmek. Dikenler ekilmeden ürer. Yani hayatınızda ne istiyorsanız, bunun için emek vermeniz lazım, yoksa faydasız şeyler hayatınızda o kadar çok yer kaplıyor ve öyle çabuk ürüyor ki istediğiniz şeyleri yapmaya fırsat bırakmıyor...

Bunlar bana açılanlar, sizlere da mutlaka çok önemli bilgiler açılmıştır.

Tefekkür ederek bulalım inşallah.

Gökyüzü

Bir akşam oğlum arkadaşı ile birlikte dolaşmaya çıktı. Güneşin batışını izlemişler. "Tam senlik manzara vardı anne," dedi döndüğünde. Evlatlarıma en çok öğretmeye çalıştığım şey: gökyüzüne bakmak... Yüzyıllardır insanlara yol göstermiş olan gökyüzünün altında yaşayıp da ona bakmadan ömür geçiren insana çok yazık değil mi? Tüm medeniyetlerin, tüm zamanların ortak hazinesidir gökyüzü. Hz. Âdem'den bu yana var olan hazine.

Gökyüzüne bir sanatkârın eli değmiş, gören var mı?

Ahmet Günbay Yıldız, bir romanında bir meczubun hikâyesini anlatır. Gecenin bir vakti kendini yollara vurur ve "Boyacı boyacı," diye bağırır. "Ne boyacısı gecenin bu saatinde," diye soranlara, "Kâinatı tüm renklere boyayan boyacıyı arıyorum," dermiş.

Ahhh ne kutlu bir arayış... Ne samimi bir adayış... Biz dünyanın koşturmacasını bahane ederek kafamızı kaldırıp gökyüzüne bile bakmıyoruz. Kaçırdığımız her anın, renklerin, nakışların telafisi var mı acaba?

Öyle güzel ki, Subhanallah... Aslında hepimiz hayatın koşuşturması içindeyiz. "Eee gördük de n'oldu?" diyebiliyoruz. Farkına vardığında ise o manzara insana, hayatta hiç geçmeyecekmiş sandığımız olayların ne kadar geçici olduğunu, hiç gitmeyecek gibi duran güneşin mutlaka batacağını, aslında hayatta sahip olduğu hiçbir şeye tutunmaması gerektiğini söylüyor. Sahip olduğun para, makam, zenginlik, güzellik, hepsinin de geçici olduğunu damarlarına kadar hissettiriyor. Sıkıntıların, darlığın, fakirliğin, stresin, sorunların da daim kalmayacağını da gösteriyor. Onlar da mutlaka geçecek.

Yaz mevsiminde hepimizin ayılıp bayıldığı güneşin yüzüne kışın kimse bakmıyor. Hava zaten soğuk olduğu için kimse önemsemiyor onun varlığını. Olsa da bir

olmasa da. İşte bizim insanların yanındaki itibarimiz da güneş kadar. Yani işlerine geldiği kadar. Bu yüzden olduğumuz konuma çok da tutunmamak gerek. Güneşe kulak verin, hepimize çok şey anlatıyor. İnsan ilişkileri o kadar yormuş ki bizi, kendimize ayıracak vaktimiz yok. Bize iyi gelecek şeylere ayırmadığımız zamanı, "Bana bunu niye yaptılar, ben bunu hak etmedim, haksızlığa uğradım" diye çıkmaz düşüncelere ayırıyoruz...

Peki, ne geçiyor elinize? HİÇBİR ŞEY!

Sana iyi gelmeyen insanlarla birlikte olmayı bırak lütfen. En yakınların bile olsa şu sihirli sözü unutma:

MESAFE!

Lütfen size iyi gelmeyen insanlarla aranıza mesafe koyun! Tabii burada küsmeyi, konuşmamayı kast etmiyorum. Çünkü bu da yanlış ve Yaradan'ın yasakladığı bir tutumdur. Sınır çizmek ve mesafe koymak çok önemli, çok sevdiğimiz insanlara dahi. Çevreni, güzellikleri, hayatı algılamanı engelleyen herkese karşı mesafeni doğru bir şekilde ayarla lütfen. En yakının bile olsa kendi özüne ters olan olayların içine kendini çekmeyi bırak! Çünkü kimse seni zorlamıyor. Asıl baskıyı sen kendine uyguluyorsun. Kendimize değer vermeyi küçük yaşlarda öğrenmemiş olabiliriz. Çoğunlukla anne- babamız kendileri bilmiyorlardı ki bize öğretsinler. Bu öğrenemeyeceğiz anlamına gelmiyor. O zaman bugün öğrenmelisin.

Zira en büyük yanılgı hiçbir şeyin değişmeyeceğine inanma yanılgısıdır. İnsan değişen bir varlık. Yoksa din gelmezdi, terapiler, doktorlar, ilaçlar, şifalı bitkiler, ameliyatlar olmazdı. Değişime inanın ve bugün hayatınıza değişimi davet edin. Hadi on kez derin derin nefes alıp derin derin verin ve niyet edelim:

Hayrıma olan değişimin kolaylıkla ve sağlıkla olmasına niyet ediyorum.

Kendimi değişime açıyorum. Kendimle yüzleşmeye hazırım. Allah'ım, hiçbir şeyi sebepsiz yaratmazsın. Ders almam gereken konuları bana göster ve kabul etmeyi nasip et.

Derin derin nefes almaya devam edin. Kendinizde farklılık hissedeceksiniz. Nabzınız, nefes almanız bile değişecek. Değişimi dileyenlere şifa olsun.

Armudun Dalı

Geçenlerde bizim armut ağacının bir dalı kırıldı, elliden fazla armut çıktı bir daldan. Bir dala verilmiş fıtrat özelliği ve marifet bunlar. Yani bir dal görevini yapmadı veya yapamadığı zaman bunca özellik boşa gitmiş oluyor. Her insan da kâinat ağacının bir dalıdır. Allah her bir insana en az bu kadar çok özellik vermiş. Bir dal işlevini yapmadığı zaman bu kadar meyve heder oluyorsa fıtratını bilmeyen her insanın da fıtrat özellikleri heder olur. Oysa kendini tanısa ne çok verimi olacak çevresine, insanlığa, mahlûkata, bütüne. Öyle önemlidir kendini tanımak, fıtratını aramak, özünü bulmak. Çünkü bu meziyetler boşuna verilmedi...

Hayatına geçirilmemiş her bilgi, kendine ihanettir. Başkasını memnun etmek için hayır diyemeyip kendini her ezişin, özüne ihanettir. Şimdi dön ve bak kendine. Kendinden ne kadar kalmış. Özüne sahip çık. Çünkü ahirette, önce kendine ettiğin zulmün hesabını vereceksin. Ve geriye dönüp baktığında, en çok kendine zulmetmiş olarak bulacaksın kendini. Meğer seni, senden ziyade kimse incitmemiş, ihanet etmemiş, ezmemiş.

Senin kendini yorduğun kadar kimse yoramamış.

Yunus Emre'nin dediği gibi:

Var din iman gerek ise,
İyi diril bu dünyada,
Yarın orda bitmez işin,
Bugün burada bitmeyince…

Rabb'im bu dünyada diri, aktif ve muttakilerden olmayı nasip et.

Biz de nefsine zulmedenlerden olduk, bizi bağışla.

Subhan olan Sen'sin.

Özüme yüklediğin bütün özellikleri açığa çıkarmak için bana katından yardım gönder.

İlkbahar Geldi

Günbegün kâinat renkleniyor. Ağaçların kupkuru dallarından yemyeşil dallar fışkırıyor.

Rabbimiz yeniden yaratılmanın habercisi olan ilkbaharı yaşatıyor bize.

Ben de niyet ettim:

Allah'ım tabiata gelen ilkbahar gibi, bedenimde ve ruhumda da değişime dönüşüme niyet ediyorum, her sene yeniden doğan tabiat gibi, ben de kendimde var olmasını istemediğim eski alışkanlıklarımı kolaylıkla bırakıyorum. Kendimi yeniliklere, güzelliklere, maddi manevi bolluk ve berekete, huzura, mutluluğa, gelişime ve değişime açıyorum. Senden bana gelecek her türlü yardımı sevgiyle alıyorum, özüme dönmeye, fıtratımı en güzel şekilde kolaylıkla ve sağlıkla yaşamaya niyet ediyorum.

Dışarıda yağmur yağıyor ama benim içimde de laleler açtı. Niyetleri tazeledikten sonra siz de ilkbahar temizliği yapın içinizde. Eski duyguları, düşünceleri, korkuları, endişeleri sevgiyle bırakın gitsin, yerine umut çiçekleri açsın…

Sonbahar

Her sonbaharda tabiat yine bütün ihtişamını serer önümüze. Sonbahar hüzündür, ayrılıktır, yaprak dökümüdür diyenlere karşı ben de diyorum ki, sonbahar renklerin cümbüşüdür, güzelliktir, rüzgârla sarmaş dolaş gezmektir, kendine dönmektir, silkelenmektir, dönüşmektir, birbirine sarılmaktır, ahhh ne güzelsin sonbahar.

Her mevsim ama özellikle baharlar Allah'ın bir başka güzelliği…

Kâinat, Kur'an-ı Kerim'in tefsiridir, dedikleri bu olsa gerek. Baktıkça kâinattaki uyumu görüp hayran olmak.

Allah dostlarının "Allah'ım hayretimi artır" dediklerinden... Hayranlık, hayreti artırır. Hayret, gayrete döner. Bu kadar nimetin şükrü olmalı der insan. Biz birbirimize yaptığımız küçücük iyiliklere bile kocaman karşılıklar beklerken… Kâinatın her bir köşesine muhteşem manzaraları da yine insanın nazarını celbetmek için donatan bir Rabbimiz var. Bu manzara bize hitap ediyor aslında.

Aynı Çanakkale gibi... Dur yolcu... Ki hepimiz dünyada yolcuyuz ya... Bilip düşünmeden geçiyorsun, önümden diyor. Her ağaç dilleniyor:

Heeeyyy. Her an senin için fotosentez yapıyorum, senin verdiğin karbondioksiti oksijene çevirmek için ömrümü harcıyorum. Sen ise bana dönüp bakmıyorsun bile… Az bir kaldır kafanı, bir düşün... Hem senin havanı dönüştürüp hem sana meyve verme hem sana gölge olma derdindeyim.

Hiç düşünmez misin?

Rabb'imin dediği gibi aklını kullanan kullar için burada hikmetler vardır...

Senin düşünmeni engelleyen nedir?

Bugün oturup bunu düşünelim. Bizim tefekkür etmemizi engelleyen nedir?

Tefekkür baktığın her yerde Allah'ın sanatını görmektir. Onun yarattıklarına bakarak onun azametini ve esmalarının tecellisini görmektir.

Bugün tefekkür günümüz olsun inşallah. Tohumdan ağaca olan yolculuğu anlamaya niyet edelim ki, bir damla nütfeden 1,70 m boyun yolculuğunu da anlayabilelim çünkü hepimiz bir mevsim kadar detaylı ve muhteşem yaratıldık.

Çok seviyorum sonbaharı.

Azıcık dumanlı, rüzgârlı, rengârenk yapraklı, ahenkli bir mevsim. Birçok kişinin sonbaharı sevmemesinin sebebi, aslında bu mevsimi yaşlılıkla bağdaştırmasından kaynaklanıyor.

Hâlbuki yaşlılık da bizim dinimizce en verimli zamandır. Çünkü tefekkürün doruk noktasına ulaştığı zamandır. Verimli geçen bir hayatın sonunda oluşan tecrübe bolluğunun gençlerle paylaşım yıllarıdır. Torun torbanın içinde hoş sohbetle vakit geçirme, gençken vakit darlığından yapamadığın şeyleri yapma vaktidir.

Eğer yaşanması gerektiği gibi yaşamadıysak da pişmanlık yıllarıdır.

Hüzün yılları... Başımızın dağlar gibi dumanlı olduğu yıllardır. Bugününü nasıl yaşadığın, yaşlılık yıllarınızdaki ruh hâlini belirleyecek. Bu yüzden sen zikir, fikir ve şükür ile ol ki her anın bir fırsata dönüşsün. Allah'ı bolca analım ki, yaşlılığımız da Rabbimiz içimize sekinet indirsin...

Son yolculuğumuzu beklerken, sanki bir seyahati bekler gibi sevinçle muhabbetle Rabbimize kavuşacağımızın sevinciyle bekleyelim...

Duamızı edelim:

Evvelim ve ahirim olan Rabb'im…

Gençliğimi verimli eyle. Her anımı senin rızan dâhilinde yaşamayı bana nasip eyle.

Gönlüme huzur indir.

Fıtratıma yerleştirdiğin cevheri kolaylıkla ve sağlıkla bulmayı bana nasip et.

Önce kendime sonra insanlığa faydalı eyle.

Beni ve soyumdan gelecekleri de yalnız sana kulluk edenlerden eyle...

En İyisi Ol

Dağ tepesinde bir çam olamazsan, vadide bir çalı ol,

Fakat oradaki en iyi küçük çalı sen olmalısın.

Çalı olamazsan bir ot parçası ol, bir yola neşe ver.

Bir misk çiçeği olamazsan bir saz ol.

Fakat gölün içindeki en canlı saz sen olmalısın.

Hepimiz kaptan olamayız, tayfa olmaya mecburuz.

Dünyada hepimiz için bir şey var, yapılacak mühim işler var, küçük işler var.

Yapacağınız iş ne olursa olsun, yıldız ol.

Kazanmak veya kaybetmek ölçü değildir. Sen her neysen onun en iyisi olmalısın.

Douglas Malloch

Ben bu cümleleri okuduğumda 13-14 yaşındaydım, benim bütün hayatıma tesir etmiş bu büyülü sözleri önce

kendi hayatlarımıza, sonra da çocuklarımızın hayatlarına düstur etmeye niyet edelim. İnanın sorunlarımızın yarısından çoğu azalmış olacak.

Bitkiden Gelen Bilgelik

Dünya kötü, çevre kötü, insanlar kötü. Say say bitmez kötüler...

Peki, biz iyi miyiz?

Diyelim iyiyim, ne kadar iyiyim?

Sadece kendime mi iyiyim yoksa başkalarına da kolaylıkla iyilik yapabiliyor muyum?

Onları iyiliğe layık görüyor muyuz?

Peki ya benden daha iyilerse bunu da rahatlıkla karşılayabiliyor muyum?

Daha iyi konumda, daha geniş alanda, daha büyük, daha ihtişamlı ise?

Bunda içimde rahatsızlık duyan bir taraf var mı?

Kendim için istediklerimi onlar içinde istiyor muyum?

Bu soruları kendimize samimice cevap verelim. Bu konuda nefsimizi ikna etmek için bir ağaç yeter. Etrafındaki ağaçlar çiçek açmadığı hâlde o tüm ihtişamı ile etrafına güzellik saçıyor. Öyle güzel ki önünden geçerken beni cezbedip kendine çekiyor. Allah'ın ona verdiği bu güzelliği herkesle cömertçe paylaşıyor, kimseye büyüklük veya maharet havası atmıyor. Diğer ağaçlarla bir derdi yok, o sadece görevini yapıyor ama bunu yaparken bütün ormanın havasını değiştiriyor. Çünkü olanı kendinden bilmiyor.

"Bir kişiden ne olur ki!" denir ya hep, işte bir insan iyi olduğunda oturduğu köyü, semti, şehri, ülkeyi ve dünyayı güzelleştirecek.

Bir manolya ağacından bile alacağımız çok ciddi bir hayat dersi var... Şu hadisi duymuşsunuzdur: "Kendiniz için istediğiniz şeyleri kardeşleriniz içinde istemezseniz, kâmil iman etmiş sayılmazsınız."

Bir de köklenme konusunu ağaçlar çok güzel anlatır bize. Nehir kenarında gezerken devamlı anlattığım bir konunun tabiattaki yansımasını görünce yeni tefekkür kapıları açıldı. Hayata kök salmak, topraklanmak…

Sahip olduğumuz güzel duygu ve düşünceleri beslemeyi, hayrımıza olmayanları da dönüştürmeyi öğretiyor.

İnsanın kökleri ne kadar sağlamsa ve derinse hayata tutunması da bir o kadar kolaydır. Kökleriniz sağlam değilse en ufak bir rüzgâr dahi sizi yıkabilir. Nehirler sıkça taştığı için etrafındaki ağaçların altındaki toprağı da alıp götürür, bize temaşa etmeye bu güzelim kökleri bırakmış, ibret alalım diye...

Rabb'im toprağı ve nehirleri de temizlenmek için vermiş bize, üzerinizdeki negatif enerjileri, sorunları sıkıntıları atın gitsin. Bu yüzdendir ki abdest bile sadece su ve toprak ile olur. Temizlik vesilemiz baş tacımız onlar. Üzerinizde sadece güzellikleri biriktirin, gerisini atın gitsin.

Bitkilerin bana öğrettiği en güzel bilgilerden biri, nerede olduğuna bakmadan görevini yapmaktır. Sen ne için yaratıldıysan onu yapacaksın. Bitkilere bakın… Şartlar müsait değil, zengin bir aileden gelmedim, ben burada yaşayamam, elimde değil, yapamıyorum gibi bahaneleri yok. Benim tohumum bu toprağa düştü ise demek ki ben görevimi en iyi bu toprakta yaparım, diyorlar adeta. Beni yaratan beni benden iyi tanıyor ve nerede verimli olacağımı daha iyi biliyor. Bazen yeni kazılmış bir toprağın üzerinde, bazen bir duvarın arasından delip geçerek hayata tutunmak. Demek ki ben bunu yapacak kapasitedeyim ki, buradayım. Mazeret yok, bahane yok, ağlanma yok, sadece şükür var...

Bitkilerin şükrü bence biz insanları kendilerine hayran bırakmaları. Rabb'im hepimize yaratıldığımız ailelerin, toplumun ve ülkenin içinde en iyi hâlimizle şekillenmeyi ve önce kendimize sonra tüm mevcudata faydalı bir birey olmayı hem bize hem de nesillerimize nasip etsin.

Orman Yangını

Bitkilerle uğraşmayı çok seviyorum. Fide yetiştirmeyi, çiçek ekmeyi, ağaçlarla konuşmayı, bakım yapmayı, ellerimin toprakla uğraşırken kirlenmesini, tırnaklarımın arasına giren toprağı çıkartmak için uzun uzun el yıkamalarımı, yıkarken bile ellerime toprağın masaj yaptığını hissetmeyi…

Hepsini ayrı ayrı seviyorum.

Ben minik fideleri yetiştirirken ne emek verildiğini bilirim… Evlat yetiştirir gibi emanet bilinciyle, tüm mahlûkata faydalı olması duasıyla yetiştirilir…

O minicik narin kökün güçlenmesi için ne çok gayret gerektiğini, büyüyen her yaprağı gördüğünde insanın yaşadığı sevinci, hepsinden öte, Yaradan Hayy ve Kayyum isimlerine şahit tutar insanı her açan yaprakta…

"Yaratan da yaşatan da Ben'im." der…

Seni yarattığı üzerinden terbiye eder. Karşıdan bakınca sadece bir fidan gibi görünse de özünde terbiye eder canlılar…

Gücün, kudretin gerçek sahibini hatırlatır. Tıpkı bir insanın doğumu gibi ona da Yaradan "ol" der ve olur. Ona da bitki ruhu üflenir sanki. Rabb'inden emir almazsa o fidanın büyümesi mümkün mü?

Bir fidana bu kadar emek verilirken bir ağaca verilen emeği siz düşünün.

Bin bir emekle büyütülmüş ağaçların oluşturduğu bir de ormanlarımız var. Ülkeyi ülke yapan toprağıdır ve o toprağın üzerinde yetişen, büyüyen, gezen her şeye sahip çıkmak iseler vatandaşın asli vazifesidir.

Bu ormanlar bize Rabbimizin emaneti, tıpkı sahip olduğumuzu düşündüğümüz her şey gibi… Nefsi terbiye etmediğin zaman, sadece zevkine, "kendi keyfine" hizmet eder. Bu şekilde düşünen insan, kendinden ve kendi keyfinden başka kimseye yaşam hakkı tanımaz. Bu düşünce tarzı insanı en diplere çeker. Böyle olmayı da yaşarken öğrenir insan. Ailesinden, çevresinden, örnek aldığı insanlardan sadist ve narsist kişiliklerden öğrenir üstelik.

Bir ormanı, hayvanatı, nebatatı, insanlığı ateşe verecek ve gözünü de kırpmayacak kadar canidir, nefsinin her dediğini yapan şeytanlaşmış insan... Öyle olmalarında bizim kabahatimiz yok mu? Artık ah vah demek yerine, gerçeklere yoğunlaşıp tövbe ediyorum... Çünkü faturayı hep birlikte ödüyoruz. İyi ellerde yetişmemiş her çocuk, toplumun başına musallat olur. Bu yüzden her çocuk bizim çocuğumuz.

O hâlde niyet edelim ve ellerimizi semaya kaldıralım:

Allah'ım bizleri, hayvanları, bitkileri bu tayfanın şerrinden koru... Bir "insan" insani vasıflarla kolay büyümüyor... Bu insanlıktan çıkanlar belki bizim evlerimizde, mahallelerimizde, semtimizde, çevremizde büyüdü. Hiçbirimiz fark etmediğimiz için bizi affet Allah'ım. Bu çocuklar kayıp giderken insanlık deryasından bizler pasif kaldık. Affet Allah'ım. Kimsesiz çocuklar, ailesi tarafından desteklenmeyen çocuklar da öksüz ve yetim gibidir. Onlara sahip çıkmayı nasip et Rabb'im.

Yoksa dünyamız da ahiretimiz de yanıp kül olacak…

Dertler Derya mı Olmuş?

Almanya'da bazı çiftçiler büyük tarlaları eker ve mahsul büyüdüğünde satışa sunar. Yani almak isteyen gidip kendi toplar ve ödemesini yapar. Biz de öyle bir tarlaya fasulye toplamaya gittik, toplarken çok zevkliydi ama eve gelip fasulyeleri ayıklamaya başlayınca gözümde dağ gibi birikti.

Bazen sorunlar da fasulye gibi gözümüzde büyür. Hiç bitmeyecekmiş hissi verir.

Ama ümitvar olun hepsi bitiyor, geçiyor zamanla öyle farklı sorunlar yaşayabiliyoruz ki bu yaşadıklarımız yanında hiç kalıyor. Hiçbir sorun yok ki bitmesin. Geçmesin. Sabrederseniz güzel günler gelir.

Yok, eğer isyan ederseniz, daha kötü günleri hayatınıza çekersiniz. Bu yüzden her hâlimize şükür diyoruz.

Her sonbahar mevsiminde kış için bir sürü hazırlık yapıyoruz. Mesela ben fasulye tarlasına gidip, 15 kilo civarı fasulyeyi kırıp, haşlayıp buzluğa koyarak, bir kısmı ile de turşu yaparak kendimi kışa alıştırıyorum.

Kışlıkları hazırlarken de kışı öyle gözümüzde büyütüyoruz ki sanki bitmeyecek gibi ama her sene de bitiyor. Hazırladıklarımız afiyetle yeniyor. İlkbahar yeni ümitlerle geliyor. Bizi geliştiriyor, tazeliyor. Hadi bakalım sizde kollarınızı sıvayın hayatınızdaki bütün fasulye gibi ayıklanmak isteyen sorunları ayıklayın birlikte bitirelim şu yığını.

Ay

Bazı geceler ay insanla ayrı bir lisanla konuşuyor gibi… Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de Müddessir Suresi'nde "Aya ant olsun" deyip onu şahit tutuyor ya orada Ay'ın ne kadar canlı olduğunu idrak ediyorum.

HACER DERELİCAN

İÇİNDEKİ SESİ DİNLE

Dinlerken insana bilgelik yüklenir.

Susarken öğrenir insan.

Gök kapılarından dökülen rahmet, ruhun pencerelerinden sessizlikte içeri sızar.

Ve aydınlanır ufuklar, nurlanır dimağımız.

Kâinatı bir okul gibi yaratmış Rabbimiz.

Bu okulun talebeleri dersleri anlamak için devamlı tefekkür eder.

Ve "can kulağı" ile dinlerler. Dinlerken dini anlarlar.

Bu kitap, benim tefekkür yolculuklarındaki deneyimlerim…

Baktıkça gördüklerim, dinledikçe işittiklerim…

İstersen her gün bir sayfasını tefeyyül aç, nasibine çıkan bölümü tefekkür et.

Din, Allah´ın (cc) terbiyesine girmektir.

Dini anlamaya başlar dinleyen.

Ey Kari, gel beraber dinleyelim, şahit olalım.

Marifetullah´a bakarak Rahmetullah´a talip olalım…

www.hayatyayinlari.com

9 786051 514642

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari